

Sygn. akt II KK 40/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jarosław Matras

SSA del. do SN Dariusz Czajkowski

Protokolant Marta Brylińska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Lucjana Nowakowskiego
w sprawie **T. G.**

skazanego z art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach
rynku pracy i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 1 października 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 9 października 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia
o karze i przekazuje sprawę w tym zakresie do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w
W.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem nakazowym z dnia 9 października 2013 r., sygn. akt ... 3522/13, uznał T. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 193 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. - o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, art. 98 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 13 października 1998 roku - o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. - o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r., Nr 69, poz. 415 ze zm.), i za to na podstawie art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. - o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 złotych.

Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 12 grudnia 2013 r.

We wniesionej na niekorzyść skazanego kasacji Prokurator Generalny zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i na podstawie art. 111 k.p.w., art. 526 § 1 k.p.k. oraz art. 537 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, polegające na wymierzeniu skazanemu T. G. na podstawie tego przepisu kary grzywny w wysokości 100 zł, w sytuacji, gdy określona tym przepisem grzywna może być orzeczona w wymiarze nie niższym niż 3.000 złotych. W konkluzji Prokurator wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna, ponieważ wyrok nakazowy Sądu Rejonowego zapadł z rażącym naruszeniem prawa materialnego.

Obwinionemu T. G. przypisano popełnienie wykroczenia z art. 193 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. - o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych, art. 98 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 13 października 1998 r. - o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. - o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, za które to wykroczenie Sąd, na podstawie art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył mu karę grzywny w

wysokości 100 zł, w sytuacji, gdy wymieniony przepis przewiduje karę surowszą. Wykroczenie z art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. - o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, które stanowiło podstawę skazania obwinionego, zagrożone jest bowiem karą grzywny nie niższą niż 3.000 złotych.

Sąd Rejonowy w W. wymierzając T. G., na podstawie wskazanego powyżej przepisu, karę grzywny w wysokości 100 zł dopuścił się rażącej i mającej istotny wpływ na treść zapadłego w sprawie wyroku obraży art. 122 ust. 1 pkt 1 o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, albowiem wymierzył karę poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Konsekwencją powyższego stanu rzeczy stała się konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd będzie zobowiązany do respektowania przepisów prawa materialnego.

Mając powyższe na uwadze rozstrzygnięto, jak w dyspozytywnej części orzeczenia.